

Bernabé Dalmau

Dietari d'un missioner de la Misericòrdia

EMAÚS 134

CLOENDA:

¿QUÈ EN QUEDARÀ D'AQUEST ANY?

“¿Què en quedarà d'aquest Any de la Misericòrdia?”. Aquesta pregunta no la fan només els desconfiats de torn sinó que me la faig jo mateix i, amb mi, altres persones de bona voluntat. La resposta que hi dono és la d'una analogia amb l'any litúrgic.

La vida de l'Església gira entorn de la celebració anual dels misteris de Crist, sistematitzats en uns temps forts i un temps ordinari, “de durant l'any”. En aquesta Església les generacions es van transmetent la fe, amb més o menys impuls evangelitzador i amb més o menys resposta a la crida de Déu. A part l'evolució personal en el context de les diverses comunitats i de la història del món, a nivell universal hi ha esdeveniments que polaritzen la història. Per exemple, la vida dels papes.

La nostra generació ha quedat durant mig segle marcada per la celebració del Concili Vaticà II: la preparació, el desplegament, l'aplicació. En el postconcili els papes han dictat la celebració d'anys especials: dos Anys de la fe, un de marià, un de la vida consagrada..., que han anat accentuant prioritats en l'espiritualitat i en l'evangelització mateixa. Són temps forts, els ingredients dels quals, com en l'any litúrgic, són els mateixos. Fins i tot quan es mira amb perspectiva i amb una certa descontextualització necessària, tot es re-

sumeix a la pràctica de les virtuts a partir del contacte amb Jesucrist i el desplegament de la vida trinitària en cada creient.

He escrit més amunt que amb el papa Francesc i tot el que suposa l'Any de la Misericòrdia comença una segona recepció del Concili del nostre temps. Potser seria més just dir que arrenca un impuls promotor de reforma a partir de la virtut central de la misericòrdia. Això pot donar una nova configuració del lloc de l'Església en el món, de la manera de situar-s'hi i de la forma de viure ella mateixa la perpètua missió evangelitzadora. A condició que no es redueixi a una moda verbal, com n'hem conegut tantes en les darreres èpoques (les últimes: la nova evangelització, l'atri dels gentils).

Escrivint això no menystinc la missió perenne de l'Església, i encara menys el compromís dels qui s'hi han donat a fons. Sols situo el nostre moment en el treball de retorn a l'Evangelí, mina inesgotable de la qual cal anar redescobrint els filons. Acceptant el nostre temps com un *kairós*, com un temps favorable, la vocació de la generació present és de continuar aprofundint el *miseriordes sicut Pater*.

Aturo les meves reflexions el dia de Pasqua. L'Any Jubilar continuarà fins al final de l'any litúrgic. Però l'Església ha de ser sensible a la misericòrdia fins a l'infinit. Com el missatge que el Crist ressuscitat confia als apòstols fins a l'extrem de la terra. El Déu que té per nom Misericòrdia ha de ser conegut sempre, arreu i per tothom.